

Պանիում — Թիվ տասնչորս

Հիասթափությունը՝ որպես Տաճարի փորձության բանալի

Jeff Pippenger

2026-02-18

Սրբարանի թեման այն «բանալին» էր, որ բացեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիասթափության իմաստը՝ երրորդ հրեշտակի լուրի սկզբում, և հենց այդ հիասթափության թեման է այն «բանալին», որը պետք է բացի երրորդ հրեշտակի վերջում տաճարի փորձության սրբարանի լուրը:

Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ երկրի վրա կապես, երկնքում կապուած պիտի լինի. և ինչ որ երկրի վրա արձակես, երկնքում արձակուած պիտի լինի: Մատթեոս 16:19.

Այն փաստը, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ընկալվում է որպես «9/11»՝ համապատասխանելով «911»-ին՝ որպես Միացյալ Նահանգներում արտակարգ կանչի խորհրդանիշի, ծրագրված էր Նրա կողմից, Ով ծրագրել է ամեն բան: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափության ըմբռնումն է, որ հնարավորություն է տալիս հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը ճանաչելու որպես այդպիսին, բայց միայն նրանց կողմից, ովքեր ցանկանում են տեսնել, որ Հիսուսն այսօր ևս, ոչ այլ կերպ, քան երկու հազար տարի առաջ, հոգևորը ներկայացնում է բնականով: «20/20» տեսողությունը լավագույնն է, որ կարելի է ունենալ, և 2020 թվականի հիասթափությունն այն սահմանաքարն է, որը թույլ է տալիս տաճարը ճանաչել տասը կույսերի մարգարեական պատմության մեջ:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: Մեծ պաշարը, 393:

20/20 տեսողությունը առավել ևս լավանում է, երբ զուգակցվում է այն հետադարձ հայացքի հետ, որ ներկայացված է հիմնարար ճշմարտություններով: Պողոսը ուսուցանում է, որ «մարգարեների հոգիները ենթակա են մարգարեներին», և ուստի Մատթեոսի կույսերը նույն կույսերն են, որոնց Հովհաննեսը նույնացնում է որպես հարյուր քառասունչորս հազար, և Հովհաննեսը նրանց նույնացնում է որպես կույսեր՝ Հայտնություն 144-ում:

Սրանք են նրանք, որ կանանցով չպղծվեցին, որովհետև կույսեր են: Սրանք են նրանք, որ հետևում են Գառին, ուր էլ որ Նա գնա: Սրանք գնվեցին մարդկանց միջից՝ որպես երախայրիք Աստծուն և Գառին: Հայտնություն 14:4.

Աշնանային եղանակի առաջին պտուղները այն կույսերն են, որոնք Գառնուկին հետևում են դեպի տաճար, և տաճարը հասկանալու «բանալին» 2020 թվականի հիասթափությունն է:

Եվ Դավթի տան բանալին պիտի դնեմ նրա ուսի վրա. և նա պիտի բացի, և ոչ ոք պիտի փակի. և նա պիտի փակի, և ոչ ոք պիտի բացի: Եսայիա 22:22.

Եթե ադվենտիստը լինելու է 144,000-ի թվում, ապա մարգարեական անհրաժեշտությամբ նա պիտի կրել լինի մի հիասթափություն, որն առաջացել էր հրապարակային այնպիսի կանխասության ներկայացումից, որը չկատարվեց:

«Ես հաճախ հղվում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ բառացիորեն, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, երբորդ հրեշտակի պատգամի նման, կատարվել է և շարունակելու է լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնհինգերորդ համարում հիշատակված Պանիումի ճակատամարտը այն ճակատամարտն է, որ բերում է տասնվեցերորդ համարին, որը նույնացնում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը:

Եվ հյուսիսի թագավորը պիտի գա, պաշարման բուրգ կանգնեցնի և գրավի ամենաամուր պարիսպներով քաղաքները. և հարավի բազուկները չեն դիմանա, ո՛չ էլ նրա ընտիր ժողովուրդը, և ուժ էլ չի լինի դիմադրելու: Դանիել 11:15.

Այս համարում Միացյալ Նահանգները հաղթում է Ռուսաստանին՝ Ռուսաստանի ընտրյալ ժողովրդի հետ միասին: Բայց հաջորդ համարում ոչ ոք չի կարող կանգնել Հռոմի վերելքի դեմ, որը, որպես աշխարհի նվաճման առաջին քայլ, նշանավորում է Հուդան և Երուսաղեմը, երբ Հռոմը վեր բարձրացավ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը: Տասնվեցերորդ համարում բառացի փառավոր երկրում կանգնելով՝ բառացի Հռոմի իշխանության խորհրդանիշը գտնվում էր բառացի փառավոր երկրում. այսպիսով նախատիպելով քառասունմեկերորդ համարը, երբ հոգևոր Հռոմի իշխանության նշանը պարտադրվում է Միացյալ Նահանգների հոգևոր փառավոր երկրի վրա:

Հայտնություն տասներեքի երկրային գազանի երկու եղջյուրները ներկայացնում են հանրապետականությունը և բողոքականությունը: Դանիել տասնմեկի տասնհինգերորդ խոսքում Անտիոքոս Մագնոսը, որ հայտնի է որպես Անտիոքոս Գ և Անտիոքոս Մեծ, հաղթում է հարավային թագավորությանը, որը ներկայացված է Պտղոմեոսյան արքայատոհմով: Անտիոքոսը ներկայացնում է Դոնալդ Թրամփին, իսկ հարավի թագավորը ներկայացնում է Ռուսաստանին: Պանիումի ճակատամարտը Միացյալ Նահանգների և Ռուսաստանի ու Ռուսաստանի ընտրյալ ժողովրդի միջև եղած ճակատամարտն է, մի ճակատամարտ, որում Անտիոքոսը հաղթեց, սակայն այնուհետև տեսավ, որ իր թագավորությունը նվաճվեց բառացի Հռոմի կողմից՝ այն զորության, որ ներկայացված է տասնչորսերորդ խոսքում, և որը հաստատում է երկրային գազանի հանրապետական եղջյուրի արտաքին տեսիլքը: Ներքին տեսիլքը ներկայացված է երկրային գազանի բողոքական եղջյուրով: Երկու եղջյուրներն էլ գտնվում են Պանիումի ճակատամարտում, որովհետև Պետրոսը այնտեղ է՝ որպես բողոքական՝ Հովելի գրքից իր պատգամով:

250 տարի

Երբ մենք դիտարկում ենք ցամաքի գագանի երկու գծերը, տեսնում ենք, որ 1776 թվականին ցամաքի գագանը սկսեց իր վերելքը, և 1798 թվականին (քսաներկու տարի անց) Հայտնություն տասներեքի ծովի գագանը ստացավ իր մահացու վերքը, իսկ ցամաքի գագանը սկսեց իր իշխանությունը՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Երկու հարյուր հիսուն տարի անց՝ 2026 թվականին, մենք արթնացել ենք ներքին տաճարի փորձությանը, որը սկսվեց 2025 թվականի մայիսի 8-ին:

Այդ «250» տարիները նաև կապված են Անտիոքոս Մեծի հետ: Սկսելով մ.թ.ա. 457 թվականի հրամանագրից և այդ հրամանագրից հաշվելով երկու հարյուր հիսուն տարի՝ հասնում ենք 207-ին՝ Պանիումի ճակատամարտից յոթ տարի առաջ, և տասը տարի հետո այն բանի, երբ Պտղոմեոսը Ռաֆիայի ճակատամարտում հաղթեց Անտիոքոսին, ինչը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասնմեկերորդ համարում: Դանիել 11:11-ը, անշուշտ, Հանրապետական եղջյուրի արտաքին գիծն է, որը համապատասխանում է Հայտնություն 11:11-ին, որն էլ Բողոքական եղջյուրի ներքին գիծն է: Դանիելը և Հայտնությունը նույն գիրքն են, և Հայտնությունը կիրառում է կնիքները՝ որպես արտաքին մարգարեության խորհրդանիշներ, իսկ եկեղեցիները՝ որպես զուգահեռ ներքին մարգարեության խորհրդանիշներ:

Կյուրոսը ներկայացնում է բոլոր երեք հրամանագրերը, որովհետև դուք չեք կարող ունենալ երրորդը՝ առանց առաջինի և երկրորդի:

«Եզրասի յոթերորդ գլխում գտնվում է հրամանը: Տողեր 12–26: Իր առավել ամբողջական ձևով այն տրվել է Պարսից արքա Արտաքսերքսեսի կողմից՝ մ.թ.ա. 457 թվականին: Բայց Եզրաս 6.14-ում ասվում է, որ Երուսաղեմում Տիրոջ տունը կառուցվել է «Կյուրոսի, Դարեհի և Պարսից արքա Արտաքսերքսեսի հրամանի [եզրագծում՝ «հրամանագիր»] համաձայն»: Այս երեք արքաները, հրամանի սկզբնավորումով, վերահաստատմամբ և ավարտմամբ, այն հասցրին այն կատարելությանը, որ պահանջվում էր մարգարեությամբ՝ նշելու համար 2300 տարիների սկիզբը: Ընդունելով մ.թ.ա. 457 թվականը՝ այն ժամանակը, երբ հրամանը ավարտուն տեսք ստացավ, որպես հրամանի թվական, երևաց, որ յոթանասուն շաբաթների վերաբերյալ մարգարեության յուրաքանչյուր մանրամասնություն կատարված էր»: Մեծ պայքարը, 326:

457 թ. մ.թ.ա. Կյուրոսով ներկայացված երեք հրամանագրերից «250» տարին ավարտվում է պատմության այն հատվածում, որը գտնվում է մ.թ.ա. 217 թվականին Ռաֆիայի ճակատամարտի, երբ Պտղոմեոս IV-ը հաղթեց Անտիոքոս Մեծին, և մ.թ.ա. 200 թվականին, երբ այնուհետև Անտիոքոսը հաղթեց Պտղոմեոսին Պանիումի ճակատամարտում, տասնհինգերորդ համարում: Գիծը Անտիոքոս Մագնուսին համապատասխանեցնում է Դոնալդ Թրամփին: Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության սկզբում՝ 1776-ից մինչև 1798, կա «22» տարվա մի շրջան, որը ներկայացնում է վեցերորդ թագավորության վերելքը: Այդ «22» տարիները նաև պատկերում են այն պատմությունը, որը ներկայացված է «22» թվով Աստվածաշնչյան

մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության վերջում՝ 2001-ից մինչև 2023: «22»-ը Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանշն է, որը կատարվում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության մեջ, որը երկրի գագաթն է՝ հանրապետականության արտաքին եղջյուրով և բողոքականության ներքին եղջյուրով:

Այն գործը, որ Քրիստոսը կատարում է «22»-ով ներկայացված միավորման հետ, Քրիստոսի վերջին գործն է Սրբությունների Սրբոցում, որը ներկայացված է մեղքի ջնջմամբ, և որը, ըստ Հովելի՝ Պետրոսի ներշնչված մեկնաբանությամբ ուղեկցված, տեղի է ունենում վերջին անձրևի թափման ընթացքում:

Արդ, ապաշխարեցե՛ք և դարձի եկե՛ք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովության ժամանակները: Գործք Առաքելոց 3:19.

Մեղքի ջնջումը երկնային Քահանայապետի վերջին գործն է:

«Ինչպես հնում ժողովրդի մեղքերը հավատքով դրվում էին մեղքի պատարագի վրա և նրա արյան միջոցով, խորհրդանշական կերպով, փոխանցվում երկրային սրբարանին, այնպես էլ նոր ուխտում ապաշխարողների մեղքերը հավատքով դրվում են Քրիստոսի վրա և, իրականապես, փոխանցվում երկնային սրբարանին: Եվ ինչպես երկրային սրբարանի խորհրդանշական մաքրումը կատարվում էր այն մեղքերի հեռացմամբ, որոնցով այն պղծվել էր, այնպես էլ երկնային իրական մաքրումը պետք է կատարվի այնտեղ արձանագրված մեղքերի հեռացմամբ, կամ ջնջմամբ: Բայց նախքան դա կարող է կատարվել, պետք է քննություն կատարվի արձանագրության գրքերի վերաբերյալ՝ որոշելու համար, թե ովքեր են՝ մեղքից ապաշխարության և Քրիստոսի հանդեպ հավատքի միջոցով, արժանի Նրա քավության բարիքներին: Հետևաբար սրբարանի մաքրումը ներառում է քննության գործ՝ դատաստանի գործ: Այս գործը պետք է կատարվի Քրիստոսի գալստյանը նախորդաբար՝ Իր ժողովրդին փրկագնելու համար, որովհետև երբ Նա գա, Իր վարձատրությունն Իր հետ է՝ յուրաքանչյուրին տալու ըստ իր գործերի: Հայտնություն 22:12»: Մեծ պայքարը, 421:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված գործը սկսվեց Կեսգիշերային աղաղակի գագաթնակետին և ավարտվում է Կեսգիշերային աղաղակի գագաթնակետին, որը Պետրոսը նույնացնում է մեղքի ջնջման ժամանակաշրջանի հետ, ինչը նշանավորում է ողջերի դատաստանի ժամանակաշրջանը, երբ վրա է հասնում «զովացման ժամանակները»:

«Քննչական դատաստանի գործը և մեղքերի ջնջումը պետք է կատարվեն Տիրոջ երկրորդ գալուստից առաջ: Քանի որ մեռյալները պիտի դատվեն գրքերում գրված բաների համաձայն, անհնար է, որ մարդկանց մեղքերը ջնջվեն մինչև այն դատաստանից հետո, որի ընթացքում նրանց գործերը պիտի քննվեն: Բայց Պետրոս առաքյալը հստակորեն հայտարարում է, որ հավատացյալների մեղքերը պիտի ջնջվեն «երբ հանգստության ժամանակները գան Տիրոջ ներկայությունից, և Նա ուղարկի Հիսուս Քրիստոսին»: Գործք 3:19, 20: Երբ քննչական դատաստանը փակվի, Քրիստոսը պիտի գա, և Նրա վարձատրությունն Իր հետ պիտի լինի՝

յուրաքանչյուրին տալու ըստ իր գործերի»: Մեծ պայքար, 485:

«Զորացման ժամանակները» նաև «ամենայնի վերականգնման ժամանակներն» են:

Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան զովության ժամանակները. և Նա կուղարկի Հիսուս Քրիստոսին, որ նախապես ձեզ քարոզվեց. Որին երկինքը պետք է ընդունի մինչև ամեն բանի վերականգնության ժամանակները, որոնց մասին Աստված խոսել է աշխարհի սկզբից ի վեր. Իր բոլոր սուրբ մարգարեների բերանով: Գործք 3:19-21.

«Հանգստության ժամանակները» գալիս են «Տիրոջ ներկայությունից», որոնք վրա են հասնում, երբ ուղարկվում է «Հիսուս Քրիստոսը»: Երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, Քույր Ուայթը նույնացրեց, որ այդ հրեշտակը «ոչ այլ ոք էր, քան Հիսուս Քրիստոսը»: Այն գործը, որ Քրիստոսը սկսեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, նախապատրաստվեց 1840-ից 1844 թվականների պատմությամբ՝ մի պատմություն, որի մասին Քույր Ուայթն ասում է, թե այն «Աստծո զորության փառավոր դրսևորում» էր, միաժամանակ այդ իսկ պատմությունը համապատասխանեցնելով Պետրոսի ժամանակի Պենտեկոստեի շրջանին, ապա այդ մարգարեական պատմության երկու գծերն օգտագործելով՝ մատնանշելու համար Հայտնության տասներորդ գլխի այն հրեշտակի իջնելը, որը լուսավորում է երկիրը Իր փառքով:

«Երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակման մեջ միացող հրեշտակը պիտի լուսավորի ամբողջ երկիրը իր փառքով: Այստեղ կանխագուշակվում է համաշխարհային ընդգրկում և անսովոր զորություն ունեցող մի գործ: 1840-44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո զորության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միախոնեական կայանին, և որոշ երկրներում դրսևորվեց այնպիսի մեծագույն կրոնական հետաքրքրություն, ինչպիսին որևէ երկրում չէր վկայվել տասնվեցերորդ դարի Բարեփոխությունից ի վեր. սակայն այս բոլորը պիտի գերազանցվեն երրորդ հրեշտակի վերջին նախագուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ:»

«Այս գործը նման կլինի Հոգեգալստյան օրվա գործին: Ինչպես «վաղ անձրևը» տրվեց Սուրբ Հոգու հեղմամբ ավետարանի սկզբնավորման ժամանակ՝ թանկագին սերմի ծլարձակումն առաջացնելու համար, այնպես էլ «ուշ անձրևը» կտրվի նրա վախճանին՝ հունձքի հասունացման համար: «Եվ պիտի ճանաչենք, եթե շարունակենք ճանաչել Տիրոջը. Նրա ելքը պատրաստված է ինչպես արշալույսը, և Նա պիտի գա մեզ մոտ ինչպես անձրևը, ինչպես ուշ և վաղ անձրևը երկրի վրա»: Ովսեե 6:3: «Ուրեմն ուրախացե՛ք, Միոնի որդիներ՝, և ցնծացե՛ք Տիրոջ՝ ձեր Աստծու մեջ, որովհետև Նա ձեզ տվել է վաղ անձրևը չափավորությամբ, և ձեզ համար պիտի իջեցնի անձրևը՝ վաղ անձրևը և ուշ անձրևը»: Հովել 2:23: «Վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ով որ կանչի Տիրոջ անունը, կփրկվի»: Գործք 2:17, 21:»

«Ավետարանի մեծ գործը չպիտի ավարտվի Աստծո զորության ավելի փոքր դրսևորմամբ, քան այն, որն ուղեկցեց նրա սկզբնավորությունը: Այն

մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին վաղ անձրևի թափման մեջ՝ ավետարանի սկզբնավորման ժամանակ, դարձյալ պիտի կատարվեն վերջին անձրևի մեջ՝ նրա ավարտին: Ահա «գովացման ժամանակները», որոնց ապագային էր նայում Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցէ՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկէք, որպէսզի ձեր մեղքերը ջնջուեն, երբ Տիրոջ ներկայութիւնից գան գովացման ժամանակները, և Նա ուղարկի Յիսուսին»: Գործք 3:19, 20»: The Great Controversy, 611.

1840-ից մինչև 1844 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր, որը նախաբանում էր Քրիստոսի՝ Իր սրբարանը մաքրելու գործի բացումը: Այդ պատմությունը սկսվեց, երբ Հիսուսը, ներկայացված որպես Հայտնություն տասնչորսի առաջին հրեշտակ, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին իջավ, ինչպես ներկայացված է Հայտնության տասներորդ գլխում: Աստծո գործության այն դրսևորումը, որ սկսվեց այն ժամանակ, սաստկացավ մինչև քննչական դատաստանի բացումը, և, հետևաբար, նախատիպեց Աստծո գործության մի դրսևորում, որը պիտի սաստկանար մինչև քննչական դատաստանի փակումը: Վերջի ժամանակաշրջանը սկսվեց 9/11-ին, երբ Հիսուսը կրկին իջավ որպես Հայտնություն տասնութի հրեշտակ, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը կործանվեցին Աստծո հպումով, և քննչական դատաստանի գործը մեռյալներից անցավ դեպի ողջերը: Անձրևները գալիս են, երբ Հիսուսն ուղարկվում է:

Հիսուսը սովորեցրեց, որ մենք պետք է խնդրենք, որպեսզի ստանանք, և Չաքարիան ասում է, որ մենք պետք է խնդրենք վերջին անձրևը՝ վերջին անձրևի ժամանակ: Ուստի ակնհայտ է, որ դուք պետք է իմանաք, թե գտնվում եք վերջին անձրևի ժամանակում, որպեսզի կատարեք Չաքարիայի ցուցումը:

Տերոջմէ անձրև խնդրեցէ՛ք վերջալոյս անձրևի ժամանակ. և Տէրը փայլուն ամպեր պիտի ստեղծէ և անձրևի տեղատարափներ պիտի տայ, դաշտում իւրաքանչիւրին՝ խոտ: Չաքարիա 10:1:

9/11-ին Հիսուսը իջավ որպես Հայտնություն տասնութի հրեշտակը, և վերջին անձրևը սկսեց ցողել, սակայն այն թափվում է միայն նրանց վրա, ովքեր կատարում են Չաքարիայի հրամանը՝ «վերջին անձրև խնդրելու», երբ դուք իսկական ըմբռնում ունեք, որ «գովացման ժամանակները» և ամեն ինչի վերականգնումը հասել են: Հոգին պետք է «ճանաչի», որ վերջին անձրևի մարգարեական ժամանակաշրջանը հասել է:

«Մենք չպետք է սպասենք վերջին անձրևին: Այն գալու է բոլոր նրանց վրա, ովքեր կճանաչեն և իրենցը կդարձնեն շնորհի ցողն ու հեղեղատարափ անձրևները, որ թափվում են մեզ վրա: Երբ մենք հավաքում ենք լույսի բեկորները, երբ գնահատում ենք Աստծո հաստատ ողորմությունները, Ով սիրում է, որ մենք Նրան վստահենք, այնժամ յուրաքանչյուր խոստում կկատարվի: [Եսայիա 61:11 մեջբերված է:] Ամբողջ երկիրը պետք է լցվի Աստծո փառքով»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, h. 7, 984:

9/11-ին սկսվեցին զովության ժամանակները, և սկսվեց ողջերի մեղքերի ջնջումը: Այդ դատաստանը համընկնում է Աբրահամի եռաստիճան ուխտի հենց առաջին դրույթի հետ: Այդ առաջին դրույթն այն էր, որ երբ Տերը Իսրայելին դուրս բերեց Եգիպտոսի գերությունից, Նա պիտի դատեր թե՛ Իր ուխտի ժողովրդին, թե՛ այն ազգին, որի մեջ նրանք բնակվել էին որպես պանդուխտներ և օտարականներ: Ուխտի առաջին ժողովուրդը նախապատկերում էր վերջին ուխտի ժողովրդին, որոնք հարյուր քառասունչորս հազարն են: Այդ մարգարեական ժողովուրդը պիտի դատվի որպես երկրի գազանի բողոքական եղջյուր, մինչդեռ երկրի գազանի հանրապետական եղջյուրը միաժամանակ դատվում է:

Հանրապետական եղջյուրի դատաստանը գալիս է նրա պատմության ավարտին, որը Կիրակնօրյա օրենքն է: Կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է տասնվեցերորդ համարի այն կատարմամբ, երբ Հռոմը մ.թ.ա. 63 թվականին իր վերահսկողության տակ առավ Հուդան՝ ըստ որոշ պատմաբանների՝ Քավության օրը:

Անտիոքոս Մագնուսը տասից մինչև տասնհինգերորդ համարներում ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները: Ռոնալդ Ռեյգանը հաղթեց տասներորդ համարի պատերազմում, որը նախատիպեց քառասուներորդ համարում նկարագրված Խորհրդային Միության փլուզումը: Եսայիա 8:8-ը նույնացնում է նույն պատերազմը, որը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասներորդ և քառասուներորդ համարներում, և այդ երեք զուգահեռ համարները հնարավորություն են տալիս Ռուսաստանին նույնացնել որպես տասնմեկերորդ համարի Ռաֆիայի պատերազմի հաղթող:

Տասնմեկերորդ խոսքում հիշատակված Ռաֆիայի ճակատամարտը նախապատկերեց Ուկրաինայում տեղի ունեցած պատերազմը հարավի թագավորի (Ռուսաստան) և պապականության վստահված ներկայացուցիչ ուժի (Ուկրաինա) միջև: Պատերազմը սկսվեց Օբամայի վարչակազմի կողմից հարավային կիսագնդից եղած առաջին պապի օրոք, որը նաև Ամերիկաներից առաջին պապն էր, թեև Հարավային Ամերիկայից: «Հարավ»-ը գլոբալիզմի, սպիրիտուալիզմի և կոմունիզմի խորհրդանիշ է, և Ամերիկաներից առաջին հարավային պապը միավորվեց գլոբալիստ նախագահ Օբամայի հետ, երբ վրա հասավ տասնմեկերորդ խոսքի պատերազմը: Տասներորդ խոսքում Ռեյգանը, որպես Միացյալ Նահանգներ, գաղտնի դաշինքի մեջ մտավ պահպանողական պապի հետ. ապա Ուկրաինայի նացիստները գործի դրվեցին գլոբալիստ նախագահի կողմից՝ գլոբալիստ պապի ժամանակաշրջանում: Միացյալ Նահանգները Թրամփի օրոք այժմ բաց հարաբերության մեջ է առաջին հյուսիսամերիկացի, այսպես կոչված պահպանողական պապի հետ:

Ռեյգանը գաղտնի դաշինք ուներ աստվածաշնչյան մարգարեության նեոի հետ՝ տասներորդ համարի պատերազմի մեջ, և Օբաման սկսեց տասնմեկերորդ համարի պատերազմը, այն ժամանակահատվածում, երբ պապն էլ գլոբալիստ էր՝ Օբամայի նման: Թրամփն այժմ բաց հարաբերության մեջ է Ռեյգանին զուգահեռ մի պապի հետ, այն բացառությամբ, որ սկզբնական գաղտնի դաշինքն այժմ դարձել է բաց դաշինք: Երեք պապերը և երեք նախագահները համընկնում են տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասնհինգերորդ համարների երեք պատերազմների հետ:

«Հռոմեական եկեղեցին հրաշալի է իր խորամանկությամբ և նենգությամբ: Նա կարող է կարդալ, թե ինչ է լինելու: Նա սպասում է իր ժամանակին՝ տեսնելով, որ բողոքական եկեղեցիները իրեն պատիվ են մատուցում կեղծ շաբաթը ընդունելով, և որ նրանք պատրաստվում են այն պարտադրել հենց այն միջոցներով, որոնք ինքը գործածեց անցյալ օրերում: Նրանք, ովքեր մերժում են ճշմարտության լույսը, դեռ պիտի փնտրեն այս ինքնահռչակ անսխալական իշխանության օգնությունը՝ բարձրացնելու մի հաստատություն, որ ծագել է նրանից: Թե որքան պատրաստակամությամբ նա կգա բողոքականների օգնությանն այս գործում, դժվար չէ կռահել: Ո՛վ է պապական առաջնորդներից ավելի լավ հասկանում, թե ինչպես վարվել նրանց հետ, ովքեր անհնազանդ են եկեղեցուն»:

«Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին, իր բոլոր ճյուղավորումներով ամբողջ աշխարհով մեկ, կազմում է մեկ հսկայական կազմակերպություն՝ պապական աթոռի վերահսկողության ներքո և կոչված ծառայելու նրա շահերին: Նրա միլիոնավոր հաղորդակիցները, երկրի գնդի ամեն մի երկրում, ուսուցանվում են իրենց համարել պապին հավատարմությամբ կապված: Ինչպիսին էլ լինի նրանց ազգությունը կամ նրանց կառավարությունը, նրանք պետք է եկեղեցու իշխանությունը համարեն ամեն այլ իշխանությունից վեր: Թեև նրանք կարող են երդում տալ՝ իրենց հավատարմությունը պետությանը պարտավորեցնելով, այնուամենայնիվ դրա հիմքում ընկած է Հռոմին հնազանդության ուխտը, որը նրանց ազատում է նրա շահերին հակառակ ամեն մի պարտավորությունից:»

«Պատմությունը վկայում է ազգերի գործերի մեջ ներթափանցելու նրա խորամանկ և համառ ջանքերի մասին, և, հենարան ձեռք բերելով,՝ հետամուտ լինելու իր իսկ նպատակներին, նույնիսկ իշխանների ու ժողովուրդների կործանման գնով: 1204 թվականին Իննոկենտիոս III պապը Արագոնի թագավոր Պետրոս II-ից կորզեց հետևյալ արտաստվոր երդումը. «Ես՝ Պետրոս, արագոնացիների թագավորս, խոստովանում և խոստանում եմ հավիտյան հավատարիմ և հնազանդ լինել իմ տեր Իննոկենտիոս պապին, նրա կաթոլիկ իրավահաջորդներին և Հռոմեական եկեղեցուն, և հավատարմորեն պահպանել իմ թագավորությունը նրա հնազանդության մեջ՝ պաշտպանելով կաթոլիկ հավատը և հալածելով հերետիկոսական ապականությունը»:—John Dowling, The History of Romanism, b. 5, ch. 6, sec. 55. Սա ներդաշնակ է Հռոմի քահանայապետի իշխանության վերաբերյալ այն ՊՊՄ-ներին, «թե նրա համար օրինական է գահընկեց անել կայսրերին» և «թե նա կարող է արձակել հպատակներին անիրավ իշխողների նկատմամբ իրենց հավատարմության պարտքից»:—Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.»

«Եվ թող հիշվի, որ Հռոմի պարծանքն այն է, թե նա երբեք չի փոխվում: Գրիգոր VII-ի և Իննոկենտիոս III-ի սկզբունքները դեռևս Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու սկզբունքներն են: Եվ եթե միայն նա ունենար այդ գործությունը, ապա դրանք այսօր էլ գործադրության մեջ կդնեիր նույնպիսի եռանդով, ինչպես անցյալ դարերում: Բողոքականները քիչ են գիտակցում, թե ինչ են անում, երբ առաջարկում են ընդունել Հռոմի օգնությունը կիրակիի բարձրացման գործում: Մինչ նրանք միտված են իրենց նպատակի իրականացմանը, Հռոմը ձգտում է վերահաստատել իր իշխանությունը, վերականգնել իր կորցրած գերիշխանությունը: Թող որ Միացյալ

Նահանգներում մեկ անգամ հաստատվի այն սկզբունքը, թե եկեղեցին կարող է գործածել կամ վերահսկել պետության իշխանությունը, թե կրոնական արարողակարգերը կարող են պարտադրվել աշխարհիկ օրենքներով, մի խոսքով՝ թե եկեղեցու և պետության իշխանությունը պետք է տիրապետի խղճին, և այս երկրում Հռոմի հաղթանակը ապահովված է»:

«Աստծու խոսքը նախագգուշացրել է մոտալուտ վտանգի մասին. եթե դա անտեսվի, բողոքական աշխարհը կիմանա, թե իրականում ինչ են Հռոմի նպատակները, միայն այն ժամանակ, երբ որոգայթից խույս տալու համար արդեն շատ ուշ կլինի: Նա լուռ աճում է իշխանության մեջ: Նրա վարդապետությունները իրենց ազդեցությունն են գործադրում օրենսդրական դաշիվներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում: Նա կուտակում է իր բարձրաշեն ու հզոր կառույցները, որոնց գաղտնի խորքերում կրկնվելու են իր նախկին հալածանքները: Ծպտվածորեն և առանց կասկած հարուցելու նա ամրացնում է իր ուժերը, որպեսզի, երբ գա իր հարվածելու ժամանակը, առաջ մղի իր իսկ նպատակները: Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, շահեկան դիրք է, և դա արդեն տրվում է նրան: Մենք շուտով կտեսնենք և կզգանք, թե որն է հռոմեական տարրի նպատակը: Ով որ կհավատա և կհնազանդվի Աստծու խոսքին, դրանով իսկ նախատինք և հալածանք կկրի»:

Մեծ պայքար, 580, 581:

2016 թվականին ընտրվեց Թրամփը, ապա Բայդենով ներկայացված գլոբալիստները գողացան 2020 թվականի ընտրությունը, սակայն դա ճանաչվում է միայն նրանց կողմից, ովքեր ունեն 20/20 տեսողություն: Տասներեքերորդ խոսքում Դոնալդ Թրամփը 2024 թվականին «վերադառնում է»՝ առավել մեծ գործությամբ, քան երբևէ, և սկսում է իր նախապատրաստությունը ոսկեդարի, ինչպես նաև տասնհինգերորդ խոսքում հիշատակված Պանիումի պատերազմի համար: Ապա առյուծը՝ պապը, եկավ՝ 2025 թվականին հաստատելու տեսիլքը՝ որպես տասից մինչև տասնհինգ խոսքերում հիշատակված երեք պատերազմների հետ կապված երրորդ պապ, ինչպես նաև այդ պատերազմների երեք նախագահների հետ: Առաջին և երրորդ պապերն ու նախագահները համարվում են պահպանողական, իսկ միջին պապն ու նախագահը գլոբալիստներ էին: Առաջին դաշինքը գաղտնի էր, վերջինը՝ բացահայտ, որովհետև այն տասնչորսերորդ խոսքում ներկայացված է որպես այն խորհրդանիշը, որը հաստատում է վերջին օրերի մարգարեությունների արտաքին տեսիլքը:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին առաջին հրեշտակի գործը, ինչպես նախապատկերված էր առաջին հրամանագրի գործով, սկսեց դնել հիմքը: Հիմնարար փորձությունը վերաբերում էր այն հարցին, թե արդյոք Ուիլյամ Միլլերը ճիշտ էր, թե սխալ իր նույնականացման մեջ, ըստ որի՝ հենց Հռոմն է այն, որ հաստատում է տասնչորսերորդ համարի տեսիլքը: Հռոմի՝ որպես վերջին օրերի մարգարեական տեսիլքը հաստատող խորհրդանիշի, Միլլերի նույնականացումը որոշ առումներով Միլլերի բոլոր հիմնարար ճշմարտություններից ամենանշանակալին է: Թե Միլլերը ինչպես հասավ որոշակի ըմբռնումների, կարելի է միայն քաղել նրա ժամանակին և հանգամանքներին սրբագործված տրամաբանություն կիրառելու միջոցով, սակայն նրա մարգարեական որոշ հայտնագործությունների վերաբերյալ գոյություն ունի շատ հստակ վկայություն այն մասին, թե ինչու նա եկավ իր այդ ըմբռնումներին: Նրա

ըմբռնումներից ամենահիմնարարն այն էր, որ հենց Հռոմն է հաստատում տեսիլքը:

Միլլերը անմիջականորեն վկայում է, թե ինչպես էր նա որոնում՝ հասկանալու, թե ինչ էր այն, որ Դանիելի գրքում «վերցվում էր»: Նա ոչ միայն նշում է, թե որտեղ գտավ իր պատասխանը, այլև խոսում է այն խանդավառության մասին, որ զգաց, երբ հայտնաբերեց այն գոհարը, որը փնտրում էր: Ապոդոս Հեյլը արձանագրում է մեկնաբանություն Միլլերի սեփական գրությունների վերաբերյալ, և հետևյալ հատվածում Հեյլը ցույց է տալիս, թե ինչպես Միլլերը դարձավ մարգարեության ուսումնասեր: Միլլերը, որպես այն լույսի պատգամաբերը, որը 1798 թվականին ապակնքվեց, սուրբ օրինակ է նրանց, ում Դանիելը կոչեց «իմաստուններ», որոնք «հասկանում են», երբ գիրքը «ապակնքվում է»: Միլլերի վկայությունն այն մասին, թե ինչպես առաջնորդվեց Աստվածաշնչի ուսումնասիրությանը, նպատակադիր օրինակ է Նրանից, Ով իշխում է ամեն ինչի վրա: Ուշադրություն դարձրեք Միլլերի զարգացմանը, որովհետև նա այն իմաստունների օրինակն է, որոնք հասկանում են գիտության աճը, նույնիսկ եթե նրանք, ինչպես Միլլերը, դուրս են գալիս մոլորության խավարից:

«1816 թվականի մայիս ամսին ես մեղքի գիտակցութեան տակ եկայ, և ո՛հ, ի՛նչ սարսափ լցրեց իմ հոգին: Ես մոռանում էի ուտել: Երկինքը պղնձի պես էր երեսում, և երկիրը՝ երկաթի պես: Այսպես շարունակեցի մինչև հոկտեմբեր, երբ Աստուած բացեց իմ աչքերը. և ո՛հ, իմ հոգի՛, ի՛նչ Փրկիչ գտայ ես Յիսուսին լինելու մեջ: Իմ մեղքերը բեռի պես ընկան իմ հոգուց. և այնժամ որքա՛ն պարզ թուաց ինձ Աստուածաշունչը: Ամեն բան Յիսուսի մասին էր խօսում. նա ամեն էջի և ամեն տողի մեջ էր: Ո՛հ, դա երջանիկ օր էր: Ես ուզում էի իսկոյն տուն՝ երկինք գնալ. Յիսուսն ինձ համար ամեն ինչ էր, և ես կարծում էի, թե կարող էի բոլորին էլ ստիպել նրան տեսնել այնպես, ինչպես ես էի նրան տեսնում, բայց սխալուած էի:

«Այն տասներկու տարիների ընթացքում, երբ ես դեիստ էի, կարդացի բոլոր պատմությունները, որ կարողացա գտնել, բայց այժմ ես սիրում էի Աստվածաշունչը: Այն ուսուցանում էր Հիսուսի մասին: Սակայն Աստվածաշնչում դեռ շատ բան կար, որ ինձ համար մութ էր: 1818 կամ 1819 թվականին, երբ գրուցում էի մի բարեկամի հետ, որին այցելության էի գնացել և որը ճանաչել էր ինձ ու լսել էր իմ խոսելը այն ժամանակ, երբ դեիստ էի, նա բավական նշանակալից կերպով հարցրեց. «Ի՞նչ ես մտածում այս տեքստի և այն տեքստի մասին»,— ակնարկելով այն հին տեքստերը, որոնց ես առարկում էի, երբ դեիստ էի: Ես հասկացա, թե ինչ էր նա ուզում ասել, և պատասխանեցի.— Եթե ինձ ժամանակ տաս, ես քեզ կասեմ, թե դրանք ինչ են նշանակում: «Որքա՞ն ժամանակ ես ուզում»: «Չգիտեմ, բայց ես քեզ կասեմ»,— պատասխանեցի ես, որովհետև չէի կարող հավատալ, թե Աստված տվել էր մի հայտնություն, որը հնարավոր չէր հասկանալ: Այն ժամանակ որոշեցի ուսումնասիրել իմ Աստվածաշունչը՝ հավատալով, որ կարող եմ գտնել, թե ինչ էր նկատի ունեցել Սուրբ Հոգին: Բայց հենց որ այս որոշումը կայացրի, մի միտք եկավ ինձ. «Ենթադրենք գտնես մի հատված, որ չկարողանաս հասկանալ, ի՞նչ պիտի անես»:

«Այդ ժամանակ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու այս եղանակը միտքս եկավ.— Ես պիտի վերցնեմ այդպիսի հատվածների բառերը, և հետևեմ դրանց ողջ

Աստվածաշնչի մեջ, և այս կերպ գտնեմ դրանց իմաստը: Ես ունեի Քրուդենի Համաձայնարանը [գնված՝ 1798 թվականին], որը, իմ կարծիքով, աշխարհի լավագույնն է. ուստի վերցրի այն և իմ Աստվածաշունչը, նստեցի գրասեղանիս առաջ և ուրիշ ոչինչ չկարդացի, բացի մի փոքր թերթերից, որովհետև վճռել էի իմանալ, թե ինչ է նշանակում իմ Աստվածաշունչը: Սկսեցի Ծննդոցից և շարունակեցի կարդալ դանդաղ. և երբ հասնում էի մի խոսքի, որը չէի կարող հասկանալ, ամբողջ Աստվածաշնչի մեջ փնտրում էի՝ իմանալու, թե ինչ է այն նշանակում: Երբ այս կերպ անցա ամբողջ Աստվածաշնչի միջով, ո՛հ, որքան պայծառ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ես գտա այն, ինչ ձեզ քարոզել եմ: Ես համոզվեցի, որ յոթ ժամանակները վերջանում էին 1843 թվականին: Այնուհետև եկա 2300 օրերին. դրանք ինձ բերեցին նույն եզրակացությանը. բայց ես ամենևին միտք չունեի պարզելու, թե երբ է գալու Փրկիչը, և չէի կարող դրան հավատալ. սակայն լույսն ինձ այնքան զորեղ հարվածեց, որ չգիտեի՝ ինչ անեմ: Այնժամ մտածեցի. այժմ ես պետք է խթաններ և սանձեր դնեմ. Աստվածաշնչից ավելի արագ չեմ գնա, և նրանից հետո էլ չեմ մնա: Ինչ որ Աստվածաշունչը սովորեցնում է, ես պիտի կառչեմ դրանից: Սակայն դարձյալ կային որոշ խոսքեր, որոնք չէի կարող հասկանալ»:

«Այսքանը՝ նրա՝ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու ընդհանուր եղանակի մասին: Մեկ այլ առիթով նա ներկայացրեց մեր առջև եղած տեքստի՝ «մշտականի» իմաստը որոշելու իր եղանակը: «Շարունակեցի կարդալ,— ասաց նա,— և չկարողացա գտնել որևէ այլ դեպք, որտեղ այն հանդիպեր, բացի Դանիելից: Ապա վերցրի այն բառերը, որոնք կանգնած էին դրա հետ կապի մեջ՝ «վերցնել հեռացնել»: «Նա պիտի վերցնի հեռացնի մշտականը», «այն ժամանակից, երբ մշտականը պիտի վերցվի հեռացվի» և այլն: Ես շարունակեցի կարդալ և մտածում էի, թե տեքստի վրա ոչ մի լույս չեմ գտնի. վերջապես հասա Բ Թեսաղոնիկեցիներ 2,7, 8-ին: «Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն իսկ ներգործում է, միայն թե նա, ով այժմ արգելում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերացվի, և ապա պիտի հայտնվի այն անօրենը», և այլն: Եվ երբ հասա այդ տեքստին, ո՛հ, որքան հստակ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այնտեղ է: Ահա՛ դա է «մշտականը»: Դե հիմա, ի՞նչ է Պողոսը նկատի ունենում «նա, ով այժմ արգելում է», կամ խոչընդոտում է, ասելով: «Մեղքի մարդ» և «անօրենը» ասելով՝ նկատի ունի Պապականությունը: Դե ուրեմն, ի՞նչն է խոչընդոտում, որ Պապականությունը հայտնվի: Ինչո՞ւ, դա Հեթանոսությունն է. դե ուրեմն, «մշտականը» պետք է նշանակի Հեթանոսությունը: Ապոլլոս չէյլ, The Second Advent Manual, 66:

Միլլերի ուսումնասիրության՝ թե՛ մարդկային, թե՛ Աստվածային նախախնամական առաջնորդությունը արձանագրված է պատմության մեջ: Նրա հին ընկերը դրդեց նրան, և այն մտքերը, որ գալիս էին նրան, Գաբրիել հրեշտակի ձայնն էին, որին Քույր Ուայթը «տող առ տող» նույնացնում է որպես այն հրեշտակը, որը բազմիցս այցելել էր Միլլերին: Նա յոթ ժամանակները նույնացնում է որպես իր առաջին հայտնագործությունը, ապա 2,300-ը նույնացնում է որպես յոթ ժամանակների երկրորդ վկայությունը, որովհետև երկուսն էլ ավարտվում էին 1843 թվականին (ինչպես նա սկզբնապես հավատում էր): Այդ երկու մարգարեությունները նրա ալֆա և օմեգա հայտնագործություններն են, և Միլլերի հետ դրանց մարգարեական հարաբերության շրջանակում դրանք

մատնանշում են այն սխալը, որը Սամուել Մնոուն պետք է ուղղեր Կեսգիշերային աղաղակի լուրով, որով սկիզբ առավ «յոթերորդ ամսվա շարժումը»: Կեսգիշերային աղաղակի շարժումը «յոթերորդ ամսվա շարժումն» էր, երբ այն հեռացավ Էքզեթերի ճամբարային ժողովից, որովհետև այն ցույց էր տալիս Տիրոջ գալուստը յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը, որը 1844 թվականին ընկավ հոկտեմբերի 22-ին:

Այն սխալը, որը բերում է երկրորդ հրեշտակի գորացմանը, ներկայացված է Միլլերի սկզբնական այն հասկացմամբ, թե յոթ ժամանակները և 2,300 տարիները միասին ավարտվում էին 1843 թվականին: Այդ հատվածում քննարկվող հաջորդ վարդապետությունն այն է, թե ինչպես Միլլերը հասավ Հռոմը որպես այն խորհրդանիշը նույնացնելուն, որը հաստատում է տեսիլքը: Ադվենտիստական պատմության ուսուցիչները նշում են, որ Ուիլյամ Միլլերի բոլոր մարգարեական հասկացությունները հիմնված էին երկու ավերիչ գորություններ նույնացնելու վրա: Նա այդ երկու ավերիչ գորությունները հասկանում էր որպես հեթանոսական և պապական Հռոմ, և նա այդ երկու գորությունները տեսավ 2 Թեսաղոնիկեցիների մեջ, երբ հասկացավ, որ Դանիելի գրքի «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմն է: Միլլերի կողմից ներկայացված յուրաքանչյուր մարգարեական մոդել, որի մասին Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ նա բազմիցս հրեշտակների այցելության էր արժանացել, հիմնված էր նրա այն ըմբռնման վրա, որ Հռոմը հաստատում է տեսիլքը: Յուրաքանչյուրը:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում էր Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Այդ պահից սկսվել էր հիմքային փորձությունը, և այն հասավ իր ավարտին, երբ 2025 թվականի մայիսի 8-ին Միացյալ Նահանգներից առաջին պապը սկսեց իր գահակալությունը: Այդ պահին սկսվեց տաճարի փորձությունը:

Այս հարցերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում և կօգտագործենք «250» տարիները որպես վկա՝ հաստատելու համար մեր նույնականացումը, ըստ որի հիմնարար փորձությունը ավարտվեց ներկայիս պապով: